

ZMRTVÝCHVSTÁNÍ PÁNA JEŽÍŠE KRISTA – HISTORICKÁ SKUTEČNOST

Ze všech důkazů, zázraků a rozpoznávacích znamení pro důvěryhodnost Kristova poselství nade všechno vyniká jeho největší zázrak – vlastní Zmrtvýchvstání, které On sám několikrát předpověděl. Například: „Jako totiž Jonáš byl v břiše ryby tři dny a tři noci, tak bude Syn člověka v nitru země tři dny a tři noci.“ (*Mat 12,40*) Nebo: „Od té chvíle počal Ježíš svým učedníkům naznačovat, že musí jít do Jeruzaléma a mnoho vytrpět od starších a zákoníků i velekněží a být zabit a třetího dne vstát z mrtvých.“ (*Mat 16, 21-22*)

Na jiném místě: „Ale po mém zmrtvýchvstání předejdu vás do Galileje.“ (*Mat 26,32*) Dále: „Zbořte tento chrám a ve třech dnech jej vystavím! Tu řekli Židé: „Šestačtyřicet let byl stavěn tento chrám, a ty jej ve třech dnech vystavíš?“ On to však pravil o chrámu svého těla. Když pak vstal z mrtvých, rozpomenuli se jeho učedníci, že to pověděl, i uvěřili Písmu a slovu, které Ježíš řekl.“ (*Jan 2,19-22*)

Kristovo Zmrtvýchvstání je středem, vlastním srdcem křesťanství. Neboť jak říká sv. Pavel: „Nevstal-li však Kristus z mrtvých, marné je naše kázání, marná je i vaše víra.“ (*1 Kor 15, 14-15*)

Z tohoto důvodu bylo Kristovo zmrtvýchvstání také mnohokrát zpochybňováno nejrůznějšími teoriemi. O historické pravdivosti této události, kromě jiného, svědčí také následující skutečnosti: Evangelisté sv. Matouš a sv. Jan byli očitými svědky velikonočních událostí; sv. Marek a sv. Lukáš měly věrohodné zprávy od očitých svědků.

Žádný z evangelistů se však nijak nezmiňuje o vlastním aktu Zmrtvýchvstání, což prokazuje věrohodnost jejich zpráv, neboť tato událost se jistě stala ve velmi krátkém okamžiku a bez přítomnosti jakéhokoliv člověka. Víra v Kristovo zmrtvýchvstání se již od prvokřesťanských dob opírá o dva fakty, které uvádějí evangelisté.

Jsou to:

1. Skutečnost prázdného hrobu,
2. Zjevení zmrtvýchvstalého Ježíše Krista v Judsku a v Galilei.

Ad 1) Různé teorie se snažily vyložit skutečnost prázdného hrobu přirozenou cestou (např. že apoštolové Ježíšovo tělo ukradli, nebo že Kristova smrt byla jen zdánlivá a že v chladném hrobě opět procitnul k životu, apod.). Tyto však z vědeckého hlediska nemohou obstát, neboť zapečetěný hrob byl hlídán Pilátovou stráží a Kristova smrt byla skutečnou popravou (kopím probodené srdce, atd.). Navíc při tehdejší způsobu pohřbívání (tělo se zavinovalo do pláten s vonnými mastmi a rovněž do úst se vkládala mast na způsob roubíku) by se musel během několika okamžiků udusit.

Ad 2) Po svém zmrtvýchvstání se Pán Ježíš zjevil mnoha lidem. Nejprve Marii Magdaléně, pak ostatním ženám jdoucím ke hrobu, dále Petrovi, odpoledne pak dvěma učedníkům jdoucím do Emauz, večer apoštolům bez Tomáše, týden na to apoštolům i s Tomášem, který této skutečnosti nechtěl věřit a vlastnoručně si sáhnul do Kristových ran. Dále sedmi apoštolům na hoře v Galilei, 500 učedníkům, Jakubovi mladšímu, před nanebevstoupením asi 120 věřícím na Olivové hoře a nakonec sv. Pavlovi u Damašku.

Kromě toho se Pán Ježíš po svém nanebevstoupení v průběhu dějin Církve zjevil také několika omilostněným duším, jako například sv. Marii Markétě Alacoque (1647-1690), nebo sv. Faustyně Kowalské (1905-1938).

Všechny tendence a hypotézy vysvětlit Zmrtvýchvstání Páně, které je historickou skutečností, přirozenou cestou jsou sysifofskou prací, která musí vždy ztroskotat podle přísloví: „Contra factum non valet argumentum.“ (Proti faktům není žádných argumentů)

Ježíš Kristus, který byl téměř před 2000 lety pohřben v neznámém koutu Země, avšak třetího dne vstal z mrtvých, žije. „Hle, já jsem s vámi po všechny dny až do skonání světa.“ (Mat 28, 20) Je vykupitelem všech mrtvých k životu duchovnímu i tělesnému, jak prohlásil u Lazarova hrobu: „Já jsem vzkříšení a život: Kdo věří ve mne, i kdyby zemřel, živ bude; a nikdo, kdo žije a věří ve mne nezemře na věky.“ (Jan 11, 25-27)

V této souvislosti se zkusme zamyslet nad následujícími otázkami:

1. Jak je možné, že apoštolové, obyčejní lidé z neznámé Galileje se posléze stávají známými po celém světě, a to i za téměř 2000 let?
2. Jak je možné, že apoštolové, obyčejní lidé se stávají „zakladateli“ učení, které následně ovlivňuje evropskou a světovou vzdělanost a kulturu a přetrvává dodnes, tedy téměř 2000 let
3. Jak je možné, že apoštolové, kteří se po Kristově smrti ze strachu před Židy shromáždí v uzamčené místnosti, se najednou stávají neohroženými hlasateli Kristova učení a neváhají pro něj podstoupit mučednickou smrt? Víme, že všichni apoštolové, vyjma sv. Jana byly mučedníky. Sv. Jan byl během pronásledování za císaře Domitiána (vládl v letech 81-96) vhozen do kotle s vařícím olejem, avšak vůbec nic se mu nestalo. Byl tedy vyhoštěn na ostrov Patmos, kde ve vysokém věku (měl zřejmě přes 90 let) zemřel přirozenou smrtí.
4. Jak je možné, že i téměř 2000 letech existuje Církev? A to přes veškerá pronásledování, těžkosti a překážky, které musela přestát. Kde jsou dnes mnohá jiná učení, filozofie a ideologie (včetně různých -ismů), které oproti době trvání Církve působily (byť často s velkou pompou) relativně krátkou dobu.

5. Jsou pro nás dostatečným důkazem pravosti katolické Církve:
- a) Svědectví evangelií.
 - b) Spisy církevních otců.
 - c) Množství eucharistických zázraků.
 - d) Množství soukromých zjevení (církevně uznaných) Pána Ježíše, Panny Marie a svatých.
 - e) Životy celé řady světců i s jejich mystickými jevy (celá těla řadu let po jejich smrti – např. sv. Bernardeta Soubirous, sv. Jan Maria Vianney, sv. P. Pio z Petrelciny, celkem 118 mnichů v klášteře v Kyjevské lávře atd.; levitace, úplný půst, vidění do svědomí druhých lidí, bilokace atd.).
 - f) Množství viditelných, z lékařského hlediska nevysvětlitelných, a Církví uznaných zázračných uzdravení (Církev je v tomto ohledu velmi opatrná a při jejich zkoumání důsledná – např. ve francouzských Lurdech bylo z cca 7 000 lékařsky nevysvětlitelných uzdravení prohlášení Církví jako zázrak pouze 70 (!).
 - g) Množství zázraků, které se uskutečnily v lidských duších (očima tedy neviditelných, poznatelných však ze změny následných životů těchto lidí – např. obrácení komunistů či zednářů při návštěvě sv. P. Pia).

Pokud jde o zázraky, sám Pán Ježíš říká: „Ty pak, kdo uvěří budou provázet tyto zázraky: Ve jménu mém budou vymítat zlé duchy, novými řečmi mluvit, hady brát, a jestliže by něco jedovatého pil, neuškodí jim. Na nemocné budou ruce vzkládat, a ti se uzdraví.“ (Mar 16, 17 – 18). Na jiném místě pak říká: „Neuzříte-li zázraky a divy, neuvěříte.“ (Jan 4, 49)

Zpracoval: Doc. Ing. Jaroslav Solař, Ph.D.